

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novám ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institudam ad cat. officarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz. 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:

1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:

BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1.

Egyes számok kaphatók: a dohánytözsdeknél.

A király és a 48.

Mikor hosszú idő után először találkoznak össze a jóbarátok, vagy vérokönök s ösztintén kibeszélhetik magukat, akkor derül csak ki rendesen, hogy mi mindenfélék összehazudoztak róluk egymásnak azok, akik eddig közöttük álltak.

Ilyenféle helyzetben vannak most a király és a nemzet. Hosszu időn keresztül eltávolodva éltek egymástól. Közöttük álltak a hitvány miniszterek, akiknek érdeke volt a nemzetet a király előtt befeketíteni, a királyt pedig a nemzet előtt fekete-sárga színben feltüntetni.

Most, hogy végre a király és a nemzet az alkotmányos kormány közvetítésével találkoztak, sok félreértés kitűnt s a hazug színek elűntek. A királyt mindig úgy tüntették fel a miniszterek, hogy neki vörös posztó a 48. S íme, csak egy pár 48-as politikusnak kellett a kormányba belépni, miudjárt megváltozott a helyzet és kitűnt, hogy a király egyáltalán nem érzékeny a mult emlékei iránt, amelyekre kölesönösen a feledés fátyolát borították s fényes bizonyítékát adja ennek azzal, hogy a 48-as honvédek kassai emlékszobra előtt hivatalosan tisztelegtetni saját uniformisában honvédelmi miniszterét, a honvédség és közös hadsereg tisztjeit.

A királynak és a 48-nak ez az összeolvadása a kegyelet ünnepén. a katonai

vitészség apotheozisában s a nemzeti szellem ápolásában, korszakalkotó esemény a magyar történelemben. Köszönet érte a királynak. Elismerés a nemzeti kormányoknak.

A közgondolkodásnak gyökeres megváltozása fog e tényből kisarjadni.

Eddig fél Magyarország félt a 48-as idők hőseit ünnepelni. Az volt a köztudat sok helyen - mert mesterségesen táplálták e tévhitet - hogy a dinasztikus érzéssel nem is lehet összeegyeztetni a szabadságharc kultuszát, hogy odafönn érzékenyen veszik a Kossuth-kultusz s hogy a kormányképesség elaludhatetlen feltétele: kerülni mindazt, ami 48-as. Innen következett be sokszor az a szomorú körülmény, hogy a szabadságharc emlékeit sok helyen csak a társadalom töredéke ünnepelte meg s különösen az előkelő hivatalos körök tartották magukat távol.

Most aztán megjött legfelsőbb helyről a hivatalos áfólat. A király rendeletéből hivatalosan tisztelegtetni a kassai honvédszobor leleplezésénél az egész hadsereg, a honvédelmi miniszter, az államtitkárja, a honvédség s a közös hadsereg. Szóval a király tüntetett a 48 mellett. Tehát a 48 udvarképes. A 48 kormányképes. És a szabadság kultusza nem bántja a királyt!

Egyetlen cselekedettel ezernyi rágalmat és félreértést némitott el a nemzeti kormány. Közelebb hozta a királyt a

nemzet szívéhez. És népszerűvé tette a hadsereget.

Most már láthatja mindenki, hogy valóban új korszak virradt a magyarra. A korábbi kormányok talán meg sem kísérelték ezt a lépést, mert az ő szívök is távol állott a szabadság kultuszától. A mai kormány azonban leünnepelte, künn az országban és benn a királyi udvarban is más politikát inaugurál. Az öszinteség politikáját, mely összetudta egyeztetni a királyhűséget és a dinasztikus kultuszát a 48-as idők tiszteletével s a népszabadság kultuszával.

A királynak ez a böles, nemes és tapintatos elhatározása több irányban igen üdvös változást fog előidézni Magyarországon. Nemzet és korona közelebb jutottak egymáshoz. Mert a magyar nemzetre nézve az érzelmi kapocs sokkal erősebb az érdeknél is.

A midőn a király jelképileg megjelent egy 48-as honvédelmek leleplezésénél, ezzel a nemes tettel jobban meghódította a magyarokat, mint ahogy 49-ben sikerült. Abból a tiszteletből, amit a király ezáltal a magyar nemzet iránt tanúsított, csak még nagyobb tisztelet fog kifejlődni a király iránt. A király szalutálta a vitéz honvédek szobra előtt, akik valaha ellene küzdöttek. Az egész nemzet lelkesedéssel viszonzta ezt a kitüntetést a mostantól

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCAJA.

Oázis.

A kegyelmes ur gondolt egyet. Átanulmányozta a vasuti kalauzt, aztán belébújt a legőcskébb kabátjába, egy irtalmatlanul nagy szalmakalapot nyomott a fejébe, kezébe pedig — Uram bocsá! — ezüstnyelű sétatálcát helyett szögésvégű hegymászó botot fogott. S amint így végiglépkedett lakosztályának szobasorán, csak úgy odavetve, azt mondta a libériás, borováltképi insznak:

— Aztán, ha felébred a kegyelmes asszony, mondja meg, hogy egyedül is elmehet Rózsavölgyiek kertjébe. A hivatalban pedig jelentsem beteget. En utatom!

Ezzel sarkon fordult és sietett le a lépcsőn. Olyan különösen érezte magát. Szeretett volna futni, szaladni, el ebből a poros, füstös levegőből, el ebből a zajos világból az ideges, mulatni vágyó asszonyka mellől el a hivatalból, melynek rideg számtómkelege még álmaiban is kísérti. El, el, messze, oda, hol a mai modern kor még nem érezeti hatását, hol a levegő ózondús s nem fertőzötti meg gyárak s vasutak füstje, hol a leányok olyan festői viseletben járnak s oly édesen szól a pásztor furulyája. Oda a kis hegyháti faluba, hol mint gyermek életének legboldogabb napjait tölté.

A kegyelmes ur kiért a vasúthoz, gépiesen váltotta meg a jegyet:

— Elsősztály, Erdőfalva!

Aztán leül s álmodozik. Ő, a rideg számok embere hagyja a szívet beszélni. S az forr a százféle érzés alatt, hol sóhajt fakasztva abból az izmos kebelből, hol mosolyra készítve lezárt, hideg ajkát.

A vasut ezalatt éles füttyel rohan tova a rónán, elmarad a főváros tornyaival, kéményeivel; hullámzó, sárga vetések közt jár már a vasszörnyeteg, aztán azok is eltűnöznek. Majd kanyargós utakon dobcskákát kell megmászni, míg végre teljesen beér a hegyek közé s néhány alaguton átbukálva, százszerosan visszhangzó, ujjongó füttyel megáll a kis Erdőfaluhoz tartozó állomás előtt.

A kegyelmes ur felriad álmodozásából. Igazán, úgy tűnik fel neki az egész ut, mint egy különös, sárga vetések közt jár már a vasszörnyeteg, aztán azok is eltűnöznek. Majd kanyargós utakon dobcskákát kell megmászni, míg végre teljesen beér a hegyek közé s néhány alaguton átbukálva, százszerosan visszhangzó, ujjongó füttyel megáll a kis Erdőfaluhoz tartozó állomás előtt.

Hányszor járta végig ezt a jól ismert hegyi utat! Nagyúri, fényes fogat sohse várta, jók voltak neki az apostolok lovai is. Persze, a szegény árvának! De most... kegyelmes úr! — Nem, nem. Végigsimítja gyöngyöző homlokát; nem, nem, ő gyermek akar lenni ismét, gondatlan, vidám, boldog gyermek...

Lassan, elmerengve halad előre. Kilép az erdőből s előtte áll a falucska bogárszemű apró házacskaival, melyek az alkonyi pirtól megara-

nyozvák. Miként ragyog a kicsi templom pléhtornyocskája. Ott a paplak. Es szemközt, igen szemközt az öreg tanító kicsi háza. Vajjon ő lakik-e még benne? Vajjon él-e még? És a jó Maris néni, aki mindig úgy hívta a szegény árvt: „Édes kis fiam.”

A kegyelmes urat ezerféle emlék rohanja meg. Siet, fut. Megáll a kicsi házik előtt s nem mer belépni. Rozmaring- s oleander-illat csapja meg. Mégis... Kissé reszket a kilincs kezében, de benyit. Kedves kép tárul eléje: galambász matrona kötöget kis fapadon s egy kiszolgált vén házi ebbe beszélget. Az ajtónyílásra felnevez s néhány pillanattal merően tekint a kegyelmes urra, azután mintha villanyütés érné, felugrik, s tárt karokkal siet feléje, elhalmozva szeretetének minden látható jeleivel.

— Tudtuk, hogy nem halhatunk meg a nélkül, hogy még egyszer ne lássunk. Hát szép az, hogy ennyi ideig felénk se nézél? Bizony Isten, nőttél! Es a bajuszod, szakállad... mi ez, hiszen tele van ősz szálakkal! Oh, én édes, egyetlen fiam! vagy, ugy-e? De mit is adjak? Nálunk nincsen egyéb, mint frissen fejt tej, meg fekete cipő. Új le, kincsem, új le, egy gyereket meg elszalasztok Miklós bácsi után. Szegény unalmozik nagyon. Tudod, az idén ment nyugalmomba, hát sétatkkal szórakozik. De új le már, édes galambom!...

A kegyelmes ur torkát fojtogatja valami. Csókolja azt a durva, ráncos kezét melynek a simogatása mégis oly lágy, olyan édes. És mily jó ez a hideg tej, mily édes a cipő! Majd az

Mai lapunk 4 oldal.

kezdvé a szabadság kultuszával együtt fog nőni az országban a dinasztikus kultusz.

A kassai honvédszobor előtt király és nemzet nyilvánosan összelelkiztek. Karöltve kell most már előre haladni a jövőben az ország és a trón megerősítésében.

Most véres korszak emlékét verejtékes korszakban ünnepeljük. Azt a földet, amelyet egykor vérrel áztattak, ma a munka verejtékével kell áztatni. De a két korszak szelleme közös kell, hogy legyen. A szabadság, egyenlőség és testvériség szelleme ez.

A régi korszak harca és keserősége eltűnt. Főnn kell tartani a régi időkbeli a nemzeti lelkesedést, az önfeláldozást s a nemzeti összetartást. És a harsi hősiességet át kell idomítani kitartássá a nemzeti munkában, amelyben most már az alkotmányos király is egyesül a nemzettel.

ÉRTESÍTÉS.

Tisztelettel értesítjük a város kath. közönségét, hogy a kath. nagygyűlésre, mely vasárnap, e hó 23-án kezdődik, belépő jegyek és vasuti igazolványok a kath. legényegyesület Távirada-utca 6. sz. alatti helyiségében bármikor kaphatók. A nyilvános gyűlésekre s ünnepségekre szóló jegyek ára 1 korona; szegényebbek azonban csupán a jegy és igazolvány nyomdai árát fizetik, vagyis személyenként 20 fillért. A vasuti igazolvány azon kedvezményt nyújtja, hogy az ut Budapestre

őreg ur elé siet, ki bizonyára nem kevesebb szeretettel gondol rá, mint Maris néni. S hallgatja az agg tanító magyarázatát, hisz ismer ő itt minden bokrot, minden madarat s a kegyelmes ur, kinek bölcsességét félország magasztalja, érzi, hogy az ő tudása ehhez képest vajmi csekély.

Jobból-balról köszönetnek néki az emberek. Mind ismerősökök, együtt játszottak a föld porában, együtt mászták zerge módra a sziklakat, s a kegyelmes ur nem róstell megzoritani durva, napbarmitott kezüket.

Járják az erdőt az öreg tanítóval. Vadász-
nak szarvasra, őzre. Majd csónakba ülve holdvilágnál egész éjszakát szentelnek az emlékezésnek. A kegyelmes urat áthatja annak igazsága, hogy a természetnél nagyobb művész nincsen. Mert van-e szebb látvány, mint mikor a nap tűzkorongja előbukkan a legmagasabb hegy orma mögül s a következő pillanatban ott fűdik a tengerszem legeslegmélyén? Vagy van-e szebb zene, mint a zügó erdő száz dalos madarának hálacsérgése?

Egyszer az öreg tanitót elhívták valahová — a kegyelmes ur egyedül járja a vadont. Nem gondolkodik, csak megy, mint az alvajáró, szívja az éles levegőt s gyönyörködik. Szinte összerenzen, midőn kicsi eperszedő lányka köszönti: Dicsértessék! . . .

— Dicsértessék . . . De mi? A kegyelmes ur összeráncolja homlokát; eszébe jut valami. Mikor meztláb szaladgált, ő is így köszönt: „Dicsértessék!” S önkénytelenül utána mondja

és vissza a II. osztályos 2 frt. 90 kr.-ba, a III. osztályon pedig 1 frt. 95 kr.-ba kerül.

A kath. nagygyűlés helyi bizottsága.

UJDONSÁGOK.

— **Eljegyzés.** Korács István m. klr. honvéd főhadnagy eljegyezte özv. Gröszbauer Józsefné, szül. Steffán Mariska urhölgyet. Öszinte szívvel kívánunk hosszú és tartós boldogságot a szerelmszötte frigyhez!

— **Hymen.** Bruza Imre esőri kereskedő folyó hó 22-én esküszik örök hűséget az újvidéki rom. kath. templomban Aronov Gavanszky Teresikének, Aronov Gavanszky Tivadar ottani magánzó szép és kedves leányának.

— **ANGELI ISTVÁN.** Napokkal előbb tuduk már a bekövetkező szomorú eredményt s mégis megdöbbentett, megborzongott mindannyiunkat a hír, a mely a mi igaz jóbarátunk, elveink, sorsunk osztályosának halálát adta tudunkra. Hosszas, hat heti szenvedesen keresztül küzdött vele a tifusz, a mikor a második támadás után legyűrte és koporsóba fektette az erős, egészséges fiatalembert, a kiről csak pár hónappal ezelőtt mindannyian azt hittük, hogy az emberi kor legvégső határait látja. Hiába volt az orvosi tudomány, hasztalan az édesanya minden odaadó, szinte emberfőtti szeretete, hasztalan anyiai buzgó, szakadatlan imádsága — Isten mást végzett felőle s a rövid 31 éves becsületes munkálkodás után egy fehér koporsóba zártuk be azt, a ki iránt mi is, meg minden ismerőse is igaz, őszinte szeretettel benső barátsággal és ragaszkodással viseltetünk. Szomorú, nagyon szomorú volt a temetés. Ha roskatag aggyastyánra domborul a sirhalom, megnyuugsunk, hiszen ez az emberi élet törvénye; ha gyermek koporsójára szórjuk virágainkat, letöröljük könnyeinket, hiszen bimbó volt még, alig ismerte az életet s alig volt őt alkalmunk megismerni — de a ki élete teljében, munkabírása májusában, tele ambícióval, megállva helyét mindenütt, a hova állították — ha halkan: „Igen, az a megvetett, elfeledett Jezus Krisztus.”

Már messze benn járt az erdőben, valami csodálatos érzés vezérli. Mintha nagyon jól ismert ösvényt tapodna. Mintha egyszer régen-régen sokat járt volna erre . . .

Egy tisztáson fakeszt áll. Rajta a megfeszített, öt sebtől vérző Istenember. A kegyelmes ur lerokkad a térdeplőre. Nincs könnye, de ahogy felnéz a magasba, érzi, hogy mi legjobban hiányzott, újra feltalálta: az Istent. S mintha az a feszület biztatná: „En vagyok az irgalmasság, megbocsátok minden bűnösöknek.”

. . . Mulnak a napok. A kegyelmes ur valóban olyan boldog, olyan vidám, mint egy gondatlan gyermek. Mily jó volna mindig itt maradni. De feltámadt lelkeben egy komoly, gyöttrő érzés: a kötelességadás. Neki nem ez az otthona, nem ez a helye. S egy ragyogó tiszta napon bucsút vesz azoktól az egyszerű emberektől, kiket úgy szeret, bucsút a feszülettől, az erdtől, hegyektől s megindul az erdőfalvai kis állomáshoz. Nagy, erős elhatározás fogalmaz meg lelkében: Ezentul más életet kezd.

Pedig nem! — A kegyelmes ur nem bírja a végezést, a világrendet megváltoztatni. Mert hiszen mindnyájunknak egy a végzetünk: fáradt, poros utasok vagyunk az élet Szaharájában, kinek számára csak igen ritkán kínálkozik üdítő, erősítő sár is.

Sárkány Magdus.

valaki ilyenkor kényszerül felcserélni az élet tevékenységét a sir nyugalmával — ez végtelenül leverő, fájdalmas gondolat. Mert Angeli István valóban a munka embere volt. Mint segédlelkész Budafokon, azután mint hitoktató városunkban, majd az utolsó két évben mint neveiő a Szécheny-családnál Marczaliban, mindenütt a munka embere volt. Nagy problémákat nem feszegetett. De ahova állították, ott mindentől egész ember volt, ki nem nézett se jobbra, se balra, hanem dolgozott egész lélekkel, nagy munkakedvvel és mindig dicséretes eredménnyel. Kítűnő diák volt s lelkiismeretes, rendes, egész munkás minden állásában. Ha nem volt is uttörő nagy dolgokban, mégis teljesen modern ember volt, aki felismerte és egész lelkesedéssel munkálta a modern katholicizmus irányait. Mint pap mintául szolgálhatott, mint ember gáncs nélkül való volt. A melletti lelke példányképe volt az egyenességnek. Melléggondolatok nem voltak az ő szívében. Amit a lelke mélyében érzett, azt az ajka is megmondotta. De százszor előbb hitte el a jót másról, mint hogy egyszer rossz véleményt kockáztasson. Ép ezért azok közé a ritka emberek közé tartozott, akinek nem volt ellensége. Ha siker érte, mindenki örült neki s ha bánata volt, amit a mostani szomorú eset is mutatta, osztatlan, általános s valóban őszinte volt a részvét, amely őt környezte. Hetek óta aggódva vártuk állapotáról a változó, majd a mindig lehangolóbb híreket s mikor szombaton este a szomorú hírt megkaptuk, igazán őszinte volt a könny, amelyet érte hullattunk. Szintgyű őszinte volt a részvét, amely jó édesanyját környezte, aki egy esztendővel ezelőtt temette el a felső kereskedelmi iskolát végzett fiát s most szívének búszkeségét, reményének koronáját takarta le szemfedővel.

A szomorú halálesetről a család a következő gyászjelentést adta ki.

Öz. Angeli Józsefné szül. Hindelang Paula, valamint gyermekei: Nándor, Ólón, úgy Hindelang Borbála, Hindelang Anna férj. Lukátsy Antalné, Hindelang Terézia nagynénék, Lukátsy Antal sógora maguk, mint a rokonság nevében mély fájdalomtól megtört szívvel, de Isten akaratában megnyugodott hittel jelentik, hogy

Főtiszteendő ANGELI ISTVÁN

fejérmegyei áldozópap

hosszu szenvedés és a haladók szentségének ájtatos felvétele után f. hó 15-én d. u. 16 órakor, 31 éves korában az Urban csendesen elszenderült.

A megboldogult földi maradványai folyó hó 17-én délután 3 órakor fognak a Reseta János-utca 6. sz. alatt levő gyászházból a Szt.-Kereszt-ről elnevezett (sóstói) temetőben a feltámadás boldog reményében nyugalomra helyeztetni.

Az engesztelő szent-mise-áldozat folyó évi szeptember 18-án reggeli 7 órakor fog a felsővárosi plébánia templomán bemutatni.

Székesfehérvár, 1906. szeptember hó 15. én.

Jézus szentséges szive könyörülj rajta!

A temetés tegnap d. u. volt óriási részvét mellett. A kellemetlen, sáros ut, majd a szakadó eső ellenére is óriási tömeg kísérte ki a fehér koporsót a felsővárosból a sóstói temetőbe, a hol a megboldogultnak édesatyja s testvére pihenik síri álmukat. A temetésen jelen volt Prohászka Ottokár dr. megyéspüspök is, kivül a papságnak majdnem valamennyi tagja s nagy számú intelligencia. A beszentelést Károly János c. püspök, nagyprépost végezte nagy segédlettel, a kítől a belvárosi érve Szubrics Jenő apátkanonok vette át a koporsó kíséretét s végezte sírnál a beszentelést. A felsővárosi kath. kör dalárdája majdnem teljes számban vett részt a szertartáson s megható énekekkel szerepelt.

— Jótékonycélú műkedvelő színelőadás. A székesfehérvári városi színházban a Székesfehé-

vári Polgári Dalkör tagjai által 1906. szeptember hó 23-án két előadás. Délután 3 órakor Magyaródy János urnak, a miskolci színház tagjának fellépésével, zónaelőadás felhelyarákkal színré kerül. „Ocskay brigádéros” című történelmi színmű 5 felvonásban énekekkel, zenével. Irta: Herczeg Ferenc. Rendező: Igmándy Ferenc. Felhelyárok: Földszinti páholy 5 kor. Emeleti páholy 4 kor. Elsőrendű zártzések 1 kor. Másodrendű zártzések 80 fill. Harmadrendű zártzések 60 fill. Földszinti álló 40 fill. Deák- és katonajegy 30 fill. Másodemeleti ülő 50 fill. Másodemeleti álló 30 fill. Karzati ülő 30 fill. Karzati álló 20 fill. Pénztárnnyítás 2 órakor. Kezdeté 3 órakor. Jegyek mindkét előadásra előre válthatók Krausz Verona Nádor-utcai dohánytözsdejében és Hollósy Ferenc, Kossuth-utcai fodrász üzletében. Este fél 8 órakor rendes helyárákkal Holéczy Ilona, Tordai Etel urhölgyek és Magyaródy János ur vendégfellépésével: „Ocskay brigádéros.” Helyárok: Földszinti páholy 10 kor. Emeleti páholy 8 kor. Elsőrendű zártzések 2 kor. Másodrendű zártzések 1 kor. 60 fill. Harmadrendű zártzések 1 kor. 20 fill. Földszinti álló 80 fill. Deák- és katonajegy 60 fill. Másodemeleti ülő 1 kor. Másodemeleti álló 60 fill. Karzati ülő 60 fill. Karzati álló 40 fill. Színlap a pénztárnál 20 fill. Pénztárnnyítás az előadás napján d. e. 9—12-ig és d. u. 2-től fél 8-ig. Előadás kezdete fél 8 órakor. Az előadásokon a honvéd zenekar működik közre. Tekintve a nemes célt, a nagyerdemű közönség becses pártfogását kéri a Rendezőség.

Kisgazdák a főispán előtt. A Székesfehérvári Keresztény Szociális Egyesület vezetősége a jól felfogott szociális kérdést akként iparkodik megoldani, hogy egyrészt a munkások jólétének, munkabérének emelésére mindent elkövet, másrészt a kisiparosok, kisgazdák érdekeinek megóvását is előre segíti. A munkásokat országos szakszervezetekbe tömöríti, a kisgazdák, kisiparosok számára pedig szövetkezeteket alakít. Már megemlékezünk arról, hogy Ketskés Elek egyesületi főtitkár agitációjának eredményeképpen az „Első Székesfehérvári Keresztény Hitelszövetkezet” rövid pár hét múlva megkezdte működését. Most pedig egy még öröndetesebb dologról számolhatunk be. Az egyesület kebelében tömörült kisgazdák a szövetkezeti eszme magasztos céljait teljesen megértvén, elhatározták, hogy a jövő tavaszra egy „gabonaraklár szövetkezet” alakítanak. A próba jegyzések már megtörténtek s úgy halljuk, közel 10,000 (tízezer) métermáza gabonát jegyeztek a kisgazdák. A főispán legutóbbi körrendeletét természetesen nagy örömmel fogadták a szövetkezeti ügyért lelkesedő kisgazdák s elhatározták, hogy küldöttségileg tisztelegnek nála. Ma délelőtt 11 órakor fogadta Széchenyi Viktor gróf főispán őket a városház egyik földszinti szobájában. A kisgazdák 8 tagú küldöttségét Ketskés Elek belvárosi kántor vezette. Beszédében lelkes hangon tolmácsolta a kisgazdák halálját és hódolatteljes tiszteletét a szövetkezetek érdekében kidönt, a legnagyobb magyar fenkelt szellemét visszaidéző körrendeletét. Arra kérte a főispánt, vegye pártfogásába a kisgazdákat, álljon élére a már megindult mozgalomnak és járjon közben a nm. miniszteriumnál, hogy a szövetkezeti létesítéséhez az államségélyt megkaphassák. A főispán rendkívül szíves hangon válaszolt a kérő szavakra. Örömet fejezte ki, hogy a már megindult mozgalomról hall, hogy az eszméért lelkesedők bizalommal fordulnak hozzá. *Ő ugyanis fel akarta keresni a szövetkezeti eszmének megnyerje.* Annál szívesebben igéri meg tehát, hogy teljes odaadással támogassa, pártfogja ezt a már meglévő mozgalmat. *Megígérte, hogy még e hét folyamán felkeresi a földművelésügyi minisztert és mindent elkövet a létesítendő szövetkezet érdekében.* Szívesen hangoztatja, hogy a szövetkezetek létesítésén fáradozók reá mindig számíthatnak. Majd a hitelszövetkezetekről kérdésközdővén, hosszasan elbeszélgetett a kisgazdákkal s arra kérte a küldöttség vezetőjét, hogy a tolmácsolt kérelmet írásban is terjessze elő. Végezetül mindenkivel kezetfogván, szíves szavakkal veit búcsút a tisztelőktől.

Végtelen örömmel adunk hírt a fent elmondottakról, hisz nagyon jól tudjuk, hogy a szociális bajok leghatásosabb orvossága a szövetkezetekben rejlik. Örülünk azért is, mert jól tud-

juk, hogy a szociáldemokrata vigécek által terjesztett istentagadás, hazánlan nemzetköziség, erkölcszetelenség és osztálygyűlölet csak a keresztény szellemű szociális akció révén veszi talaját a munkások között. A főispánról nagyon jól tudjuk, hogy lángoló hazafiságán felül igazi keresztény szeretet vezeti minden t. tétiben; s mert nagy szíve vágyainak megvalósításában nagytudása segíti, s őszinte lelkesedéséhez csodálatos kitartás járul: a kisgazdák olyan hatalmas pártfogót nyertek benne, akinek nevét Székesfehérvár polgárai örökké hálával fogják emlegetni.

— A főgimn. Mária-kongregációjának gyászja. Egy virág tört le arról a szent fáról, melyet szűz Mária ültetett a földre, melynek neve Mária-kongregáció. Gyászba borult a főgimn. Mária kongregációja gyászba borult. Sajnálja és siratja *Debreczeni Józsefet*, a 18 éves tanítójelöltet, a buzgó, jólelkű kongreganistát. Ráborul a hideg tetemre, megcsókolja az elhidegült ajkakat, meghinti szenteltvízzel a kihűlt tetemet, kikíséri a temetőbe, imádkozik a lelkéért.

Szűz Mária e gyermeke boldog már a másvilágban. Tiszta lélekkel jutott az itélő Bíró tekintete elé, ahol védelmébe vette égi jó Anyja, a bold. szűz Mária. Mekkora boldogság ennek az elköltözött léleknek most ott a másvilágban, hogy e földön kongreganista volt!

A világ is megilletődik az ilyen gyermekifjú halálán, szánakozva tekinti a virágos koporsót és könnyező szemekkel dob hantot a sírba leeresztveit, az anyaföldnek átadott tetemre. Az Egyház a szívet és lelket tekintve, magasztalja az igaz káth ifjút halálában. „Az igaz, ha a haláltól hirtelen megelőztük is, nyugalomban leszen. Mert a tiszteltremelőt öregesség nem a hosszú idővel jár, sem az esztendőik számával; hanem az ember értelme az ősz haj, és az elemedett kor: a hiba nélküli élet. Az Istennek tetszvéen, kedvessé lett és a bűnösök között élvén elvitett, elragadtatott, hogy a gonoszság el ne változassa értelmét, vagy hogy a tetetés meg ne csalja az ő lelkét.” (Bolcs. IV.)

Ezen szavakat alkalmazhatjuk a mi megboldogult testvérünkre, Debreczeni Józsefre is. Isten szent akaratában megnyugodva viselte nehéz és hosszú szenvedését. Nem zúgolódott, békével, sói örömmel tűrte fájdalmait, némán szenvedett. Lelkét megerősítette az élő Isten igaz hite; szívet megedzette a bold. szűz Mária tiszta szeretete! Keblének buzgalma Istenhez vonzotta, szeplőtelen szíve tele volt az ég és föld Királynéjének, a bold. szűz Máriának szent szeretetével: igazán a hitből élt!

Többször járult a szent gyónáshoz és szent áldozáshoz. Ő maga mondotta, de gondos környezete is tapasztalta rajta, hogy ezen szentségek vétele után sokkal derűsebb, nyugodtabb, türelmesebb volt. Szent áhitatát gyönyörűen jellemezte, hogy a már ágyban fekvő beteg ifjú elvégezte a szent Alajos ájtatosságát. Sokszor imádkozta a szent Olvasót, emlegette a legszentebb Neveket; mindig bizalommal, áhitattal, lelkesültséggel.

Nehéz szívbjaja egy héttel ezelőt felgyártya gyulladásba ment át. Szomorú arccal, magába vonulva tűrte a nehéz fájdalmakat. Kisasszony-napján e szép Mária-ünnepen, mint jó kongreganista gyónni kívánt, el is végezte szépen. Nehány napig még öntudatlanul volt, azután elvesztette eszméletét. Epen jókor érkezett volt hitnárjának, s gyóntatójának Láng Ince dr. mostani bpti szemín. spirituálisnak levele, mely rendkívül nagy örömet szerzett szenvedő szívének. Tanuló társai, a városban időző kispapok naponként meglátogatták, sokszor órákig elidőztek nála. Mindig épülve, megnyugodva távoztak a nagy beteg kongreganista ágyától. A beteg ifjú hite rájuk is átsugárzott.

Csütörtökön elvesztette eszméletét; önkivületi állapotban mérhetetlen sokat szenvedett. Enni, aludni nem tudott, folytonosan fantáziált, de azért az erősebb hangú beszéd megértette; válaszolt is rá, de csakhamar eltévesztette a komoly beszéd összefüggő fonálát. Sokszor és könnyezve tekintett az ágya fölött levő keresztre és Szűz Mária képére, többször kérte s bizalommal csókoltatta. A legszentebb neveket sokszor s mély bizalommal emlegette, a konfiteort is maga mondotta (többször segítve) az általános feloldozás előtt.

Napokig kintódott már magánkívül, mikor

vasárnap délelőtt 8 órakor hirtelen egészen tisztán magához tért. Bocsánatot kért kedves anyjától, akit rendkívül szeretett és jó testvéreitől. Megható volt a búcsúzás a kedves családtól. Ettől kezdve nem lért többé magához. Halála nyugodt, valóságos szent halál volt. Legutolsó szavai Jézus, Mária és szent Imre voltak. Kezeit folyton a magasba emelgette. Halála percében néhány pillanatig keserű sírás látszott arcán, szeméi könnyeztek; jó anyjára s testvéreire nézett, azután a Mária kép felé fordult esdő tekintete; — és szép csendesen visszaadta tiszta lelkét Teremtőjének. V.

Jámborul élt ezen ifjú halott testvérünk, sokat szenvedett, buzgón imádkozott, erősen hitt, — a jámborok halálával halt.

A család a következő gyászjelentést adta ki:

Debreczeni Gyula és neje szül. Kusovits Terézia, gyermekeik: Gyula, István, Jolán, Margit és Mariska a saját, valamint az összes rokonok nevében szomorú szívvel, de Isten akaratán való megnyugvással jelentik, hogy forrón szeretett fiuk illetve testvérük és rokonuk, *Debreczeni József* 11-od éves tanító-képezdész f. évi szeptember hó 16-án délelőtt fél 12 órakor kongreganistához illő péhlás türelemmel viselt, hosszú ideig tartó szenvedés után a szentségek gyakori felvétele által megerősített tiszta lelkét visszaadta Teremtőjének. A drága halott hült tetemei f. hó 18-án délután 3 órakor fognak a gyászháznál (Sár-utca 20. szám alatt) beszenteltetni azután a „Mégváltó”-ról nevezett (Szedreskert) temetőben sírba tetetni. Az engesztelő szent mise áldozata a megholtak lelki üdvéért ugyane hó 19-én, reggeli 7 órakor a belvárosi székesegyházban fog a Mindenhatóknak bemutatni. Székesfehérvár, 1906. évi szeptember hó 16-án. Az örök világosság fényeskedjék neki!

Temetése ma délután 3 órakor ment végbe.

A főgimnázium Mária kongregációja testületileg vett részt a temetésen, koporsójára babrkoszorút helyezett; lelke üdvéért szent misét mutatott be, melyet az egész ifjuság áhitattal hallgatott.

Imádkozunk érte, ő is imádkozik majd az Ur szent trónusa előtt miértünk, akik őt szeretjük és akiket ő is nagyon szeretett. Áldás emlékére!

— Az új kaszinó. Tudvalevő, hogy Széchenyi Viktor gróf, vármegyénk és városunk agilis, eszmékben gazdag főispánja volt az, a ki egy új társaskör létesítésének eszméjét vetette fel, a mely egyesitené magában megyénk és városunk előkelő intelligenciáját s elegendő, a modern igényeknek megfelelő borenzésével s legelőkelőbb illyenmű intézményekkel is felvehetné a versenyt. Nem a szórakozás, hanem a társadalom elemei összehozásának nehéz eszméje volt célja ezzel Széchenyi gróf főispánnak. A Tóvárosi kör választmánya — a mint hírül adtuk már — elvben hozzájárult immár az egyesülés eszméjéhez, míg a Vörösmarty-kör szombaton este tartott értekezletén vitatta meg a kérdést s némi nézetmágyarázat után szintén egyhangulag hozzájárult a Vörösmarty- és Tóvárosi körök egyesülésének eszméjéhez.

— Őszi mulatság. Rendkívül bájos mulatság volt a Sz. K. K. A. K. vasárnap tartott őszi mulatsága. A fáradhatatlan és végtelenül ötletes rendezőség annyi mindanfélé kellemes szórakozási eszközről gondoskodott, hogy a közönség alig győzött csodálkozni rajta. Egyébként őszintén mondhatjuk, hogy még akkor is, amidőn megtudtuk, hogy ez az estély a tulipán mulatságon a közönség részéről tapasztalt jóindulatu támogatás hálás viszonzása óhajtott lenni, még akkor is nagyon gallérosnak találtuk a rendezőség iparkodását. Annál szívesebben jegezzük fel tehát, hogy a kelemetlen időjárás dacára is tekintélyes számban megjelent közönség a rendezők fáradozását teljes mértékben méltányolja. Így tehát a mulatság fényes erkölcsi haszonnal záródott. A mulatság tckeverseynyel kezdődött, amelynek értékes nyereeményeit: Bögyös István, Ketskés Elek, Héjja István vitték el; (az utolsó díjra Metykó Gyula és ifj. Tógl Gyula még egyszer külön dóbának.) A szüretet nagyon kedvessé tette a bájos

csősznök és ügyes csőszök szemfüles forgolódása. A kisbíró, aki sikerült humorral vezette a szüretet, külön is felemlítjük. Sokat mulatott a közönség a filoxera-felvonuláson is, sőt ezt mondják a mulatság egyik legsikerültebb pontjának. Fent a Szent István-teremben egy magában is értékes estély folyt le. Niedermayer István lendületes prólogot adott elő kifogástalanul, Káplány József pedig egy ötletes monológgal aratott maradandó sikert. Kétségtelen, hogy a mulatság fénypontja a zindarab volt. A terem orkeszterét ügyes kezek formás szinpadra varázsolták. A nagyon ügyesen választott zindarab Andreánszky Jenő „Katonásan” c. egyfelvonásos vigjátéka volt. A szereplők egytől-egyig kitűnően megállották helyüket: Káplány Mariska adta a darabban szereplő bakfist, Hesz Anna pedig, aki már többször forgolódott a bűvös deszkákon, a már nem bánkódó fiatal özvegyet. A kétszeresen hamis nevű őrnagy szerepében egy valósággal színész-tehetség megnyilatkozását szemléltük. Tökéletes volt Linz Vilmos (aki nagyon sok színészt felülmúlt) Huszár Elemér szerepében és Kégl Sebestyén Lengey szerepében. Sok eredetiség volt Steczina Jenő inasában is s így tehát az összhangot mi sem zavarta. Viharos taps jutalmazta a jól sikerült előadást, az elismerés ezen jele természetesen Boji Lajost és Linz Vilmost, a darab rendezőit is illette. Mindezek lezajlása után tánc következett. A tudósítások itt le szoktak záródni, legfeljebb még a névsor marad hátra. Ez alkalommal azonban mulasztást követnénk el, ha meg nem emlékeznénk arról a négyesről, a melyről számos uriember akként nyilatkozott, hogy „olyan szepet Székesfehérvárott nem láttunk még.” Annyi ölet, annyi baj volt ebben, hogy Harcsa Béla, a tánc rendezője alig győzte a gratulációkat fogadni. Hogy a kellemes estélynek csak reggel felé lett vége, az csak természetes.

Asszonyok: Kováts Károlyné, Havranek Józsefné, öz. Vaimár Ferencé, Krammer Antalné, Lhotka Istvánné, Káplán Istvánné, Hesz Józsefné, Stibár Károlyné, Szalay Józsefné, öz. Kesánczky Samuné, Fröschl Ferencné, Antal Antalné, Lszák Gézánné, Kováts Gyögyiné, Podmaniczky Józsefné, Szobehelyi Imréné, Juhász Józsefné, Harcsa Béláné.

Leányok: Kováts Erzsike, Ilonka és Piroška, dr. Neizer Mariska, Lhotka Mariska és Vilma, Krammer Lujza, Toncsi és Erzsike, Szobehelyi Micike és Mariska, Hesz Annuska, Káplán Mariska és Ilonka, Vaimár Katica és Mariska, Resánczky Zsófia, Rozika és Mariska, Juhász Ceza és Margitka, Stibár Mariska, Szalay Annuska, Podmaniczky Katica, Kováts Gizella és Mariska, Leimnitzer Emma (Mór), Steczina Margitka, Antal Mariska, Fröschl Katica és Teruska.

Felülfizetni szívesek voltak: Kováts Károly 7 kor. Bogvay Andor 5 kor. Szuborics Jenő, Posits Mihály, Flits Miklós 4—4 kor. Dr. Klauz György 3/80 kor. Antal Antalné 3/50 kor. Mayer Károly 2/80 kor. Öz. Kesánczky Samuné 2/50 kor. Fröschl Ferencné, Marschal Nándor, Kállier Gotfried 2—2 kor. Tógi Gyula, N. N., Havranek József, Csucs István 1/80—1/80 kor. Lhotka István 1/50 kor. Boji Lajos, Theodorovits Ferenc 1/20—1/20 kor. Kéri Ferenc (Nagyperkáta), Zachariás Lajos, Káplán István, Hesz József, Doris István, Szalay Józsefné 1—1 kor. Dr. Bierbauer Viktor 80 fill.

— **Kérelem.** A Székesfehérvári Keresztény Ker. Alkalmazottak mult vasárnap tartott őszi mulatsága alkalmával valaki egy piros nyelvű csőernyő helyett a magáét hagyta ruhájában. A mulatság rendezőse arra kéri az ismerőseket, hogy az ernyő kicserélése végett a kör szolgáját kitérőül értesitse.

— **Tanítók szabadjegye.** Gróf Apponyi Albert vallás és közoktatásügyi miniszter s Kossuth Ferenc kereskedelmiügyi miniszter elhatározták, hogy az ország összes tanítói részére a szünidő két hónapja tartamára, a máv vonalaira szabadjegyet adnak. Ennek célja alkalmat nyújtani a tanítóknak kiképzésükre, ismereteik terjesztésére.

Több oldali felszólításra van szerencsém a n. é. közönséggel tudatni, hogy hetenkint csütörtök, péntek, szombat és vasárnap a felvételeket személyesen eszközölöm. Szigeti és Társa fényképész, Székesfehérvár. Kossuth-utca 9. sz.

— **Országos lövészverseny városunkban.** Az Országos Lövészegylet a Polgári Lövészegylet meghívására elhatározta, hogy a jövő évi II nagy lövészünnepélyt Székesfehérvárott tartja meg. A székesfehérvári polgári lövészegylet választmányja ebben az ügyben Tóth Aladár elnöklésével ülést tartott. A lövész ünnepélyt a pünkösdi ünnepek alatt, május 18., 19. és 20-án tartják meg a katonai gyakorlótéren, melyet e célra a hadtestparancsnokság már át is engedélyezett. A rendező bizottság már meg is alakult. Ugyancsak abban az időben fogja a székesfehérvári „Torna-klub” is tornaünnepélyt megtartani a sóstói katonai gyakorlótéren.

— **Tekepálya és felhaj eladás.** A Tóvárosi Olvasókör választmányának határozata folytán a kör tulajdonát képező tekepálya és felhaj (kylizó és saletli) eladatik. Ajánlatok október hó 1-ig tehetők az igazgatóságnál és az eladandó tárgyak megtekinthetők a kör helyiségében (Budai-ut).

— **Tóvárosi Olvasókör Igazgatósága.**

— **Halálozás.** Salla Ferenc m. kir. posta-és távirata vonal felvigyázó 15-én d. u. 3 órakor elhunyt. Temetése 17-én d. u. volt.

— **A szüret és a borhamisítás.** Magyarországon sok a jó bor, de még több a hamis bor. Jó borra csak utánjárással lehet akadni. A hamis pedig nagy mennyiségben fogy és ezeket jövedelmez elarusítóknak. Darányi annak idején a gazdaságszolgálat buzdította a hamisítások kiderítésére és üldözésére. Az utóbbi években azonban megcsappant a buzgalma a borellenőrző bizottságoknak is. Erre mutat az állandó borvizsgáló bizottságok ügyforgalma, amelyeknek 1899-ben 236, 1901-ben 212 esetet volt dolguk. A kihágási esetek száma az 1905-ik évben már 55-re csökkent és bizony nem azért, mintha a hamisítás kevesebb lenne. A törvényes állapot s a hatóságok rendes működésének helyreállítása után a borhamisítások ügyét erőlyesen kézbe kell venni. E célból Darányi, tekintettel a közelgő szüretre is, körendeleiben felhívta a törvényhatóságok első tisztviselőit, az alispánokat és polgármestereket, hogy kellő közhírré tétel után figyelmeztessék a közönséget a bortörvény tilomaira s főleg arra, hogy a mustba vagy borbba, valamint a kiejert törkölyborba vizet önteni nem szabad; hogy a természetes bort törkölyborral, vagy gyümölcsborral összekeverni ilos s hogy e tilalmakat megszegő eljárás büntetés alá esik. Ugyanilyen figyelmeztetést kaptak a gazdasági egyesületek, a borászati szakközögek. A belügyminiszter pedig felkérte arra, hogy a hatóságokat a borhamisítások ellenőrzésére és üldözésére utasítsa s hogy általában a bortörvény végrehajtása érdekében a közigazgatási kar a kellő eréllyel járjon el.

— **Szökevény iparos tanonc.** Csiszár István szárazréti lakos fiú, Németh Sándor Kossuth-utcai cipész-mesternél volt alkalmazásban. A fiu mintegy nyolc nappal ezelőt becsut sem mondva a kapufellának megszökött gardájától, miután azt alaposan meglopta. A rendőrség a károsult Németh Sándor feljelentésére megindította a nyomozást, de eredménytelenül. Na aztán fordulat állt be a dologban. Csiszár István szuronyos csendőrok kísérték a városházám, akik a tolvaj inasgyereket Városlódom fogták el. Csiszár Józsefet átadják a kir. ügyészségnek.

— **Figyelmeztetésül!** Minden félreértés elkerülése végett közöljük, hogy lapunk egyik előző számában „Perselyfosztások” című hírbn szereplő Link József nem felsővárosi, hanem Kert-utca 1. szám alatti lakos.

— **Felülfizetek.** A Székesfehérvári Polgári Dalkör szeptember 8-án tartott szüreti mulatságán felülfizetni szívesek voltak: Solyom József 4 k., Papp László 3 k. 40 f., Czimbál Ferenc, Krécsy Miklós 2—2 k., N. N. 1 k. 20 f., Grébnér Lajos, Trombitás Odón, N. N. 1—1 k., Dudás János, Havelka Ede 80—80 f., Vekerle Lajos 60 f., Berveiler János, Szilágyi János, Bodó Károly, Igari N., Horváth Jánosné, öz. Pálné, 4-szer N. N., Arany N. 40—40 f., 6-szor N. N. 20—20 f. A szives adakozóknak ez úton mond halás köszönetet Az elnökség.

— **Borfogasztási adó eltörlése.** A Magyarországi Bortermelő és Borkereskedők Or-

szágos Szövetsége az ősszel országos akciót indít a borfogasztási adó eltörlése érdekében. Már szét is küldték a felhívásokat a borvidék érdekelt-segeihez és magánosok, mint nagyközönségek, valamint gazdasági egyesületek is igen nagy számban jelentették be csatlakozásukat. — Több hegyvidéken már előértekezleteket is tartottak és mindenütt a legnagyobb lelkesedéssel karolják fel az akciót. A szövetség ez év őszén, valószínűleg október második felében nagy meítinget fog rendezni Budapesten, amelyről egy monstre-deputációt fognak menesztetni a kormányhoz és a képviselő-házhoz, hogy a magyar bortermelőknök erre az óhajára felhívják az illetékes tényezőknök a figyelmét.

Cimbalomtanítóné. Glász Bella, ki az országos m. kir. Zeneakadémian Kun László, Herzfeld és Sautner Zs. tanárok kitűnő sikerrel végzett tanítványa volt s a kinek játékat, valamint cnekét is többször élvezte már városunk közönsége a Szt.-István-Teremben rendezett eskülyeken — elvállal tanítványokat cimbalomtanítványa, akár háznál, akár saját lakásán (Sarló-u. 3.) A tanítási díj közös megállapodás szerint.

— **Tolvaj cigányleány.** Rafael Juli helybeli illetőségű kóbor cigányleány a napokban Kápolnásnyéken járván, bement Grósz Mór ottani szatócs üzletbe. Miután a boltban senkit sem talált, felnyitotta a pénzesztőköt és abból 81 kort. ellopott. Grósz Mór épen akkor lépett az üzletbe, amikor Rafael Juli kiugrott onnan. Üldözöbe vette és többek segéllyel sikerült is elfogni. A tolvaj cigányleányt azután átadták a csendőroknök, akik bekísérték a helybeli kir. ügyészség fogházába.

— **Késelés a Széchenyi-utcában.** Elmúlt a nyári munkaidő, közeleg az ősz, a tél így tehát a földművelégyenek is megkezdik a maguk szórakozását, a késelést és működtetik a fehérvári bicskát. Az első ilyen eset vasárnap éjjel történt, amikor Virág Imre 23 éves vasuti napszámos munkást Németh István nevű földművelégyény cimborája szurkált össze, tátong sebeket ejtve annak fején és karján. Virág Imre azonban nem azért székesfehérvári benszülött, hogy az orvoshoz vagy a rendőrségre menjen. Gondolta, hogy a legközelebbi vasárnap majd visszafizeti Németh Istvánnak a kis kellemelenséget. A dolog azonban nem történhetett így, mert Virág Imre tegnap jéltután szenvedett sérüléseivel kénytelen volt a Szent György kózkórházba vándorozni, mert már alig állt a lábán. Így azután a rendőrség is tudomást szerzett a dologról és megindította az eljárást.

— **A cigányorról.** Lakatos Mari abai cigányasszony a napokban hat koronát lopott társnőjének, Kovács Mari cigányasszonynak zsebéből. Kovács Mari cigányasszony észrevette a lopást és elpanaszkodott Lakatos Gyulának, akinek segéllyel azután rátámadt a tolvajra és véresre verte. Lakatos Mari, aki súlyos testi sértést szenvedett, beszállították a helybeli kózkórházba. Kovács Mari és Lakatos Gyula ellen megindult az eljárás.

— **Életuntak.** Egyszerre két öngyilkosságot is jelentenek lapunknak. Sárkeresztényen egy 75 éves aggastyán, Miklós Ferenc kötötte fel magát háza padlászán. Mikorra felesége észrevette, már halott volt. Miklós rendezett anyagi viszonyok között élt. Tettének oka ismeretlen. — Mórón egy 20 éves földművelégyény, Horváth Mihály forgópisztollyal vetett véget életének, szívenlörte magát. A fiatalemberen már régebb idő óta mutatkoztak az elmezavar tünetei. Valószínű, hogy beszámíthatatlan állapotban követte el tettét.

— **Az utca sarában.** Nagy János 56 éves pátkai lakos tegnap este alaposan beszeszelt az egyik budai uti vendéglőben és ilyen állapotban indult a város felé. A huszárpótkeret előtt azonban annyira erőt vett rajta az elfogyasztott szesz, hogy összeesett és arccal az utcai csatornába zuhant. Nagy János talán a csatornába fulad, ha szerencséjére többen arra nem jönnek és ki nem szabadítják a magával tehetetlen atyafit kényelmetlen helyzetéből. Nagy Jánost a helyszínére érkezett mentők a városházára szállították. Az atyafi zsebében 211 korona 8 fillért találtak. A rendőrség Nagy Jánost 5 korona pénzbüntetésre és 24 órai rendőri elzárásra ítélte.